

(המשך עמוד 25)

כבר אחרי החופה והקידושין — בחוץ נראתה תנועה חשודה.

כעבור שנים אחדות נולדו להם שני ילדים. הבכור יצחק (צחי), שינה את שמו משטרסברג להנגבי, הוא כיום בן 23. אחרי שירותו הצבאי ומשך בריכה של אמו. צחי נער גבה-קומה ויפה-מראה, מגלה כישרונות עיתונאיים. במשך שנים רבות היה כתב-נוער של מעריב לנוער, וכיום הוא מתחיל את עבודתו כעיתונאי בנ"י צה"ל. נאמנותו לאמו מחולטת. צחי שהה באחרונה בטיוול בחוף-לארץ, לפני תחילת שנת הלימודים באוניברסיטה ש' אליה נרשם, אולם מייד כששמע על הס' כמי קמפדייוויד מיהר לחזור לארץ. "אנר שים חזרו לארץ לפני מילחמה, כדי להילחם", הסביר. "מה שקורה עתה לאמא זה גם כן מילחמה, אז אני חוזרת עכשיו כדי להילחם".

בנה האחר של גאולה הוא אחי הטרור גריות הנוראות של חייה. אחת בן היה חולה קשה ובמשך שנים רבות טיפלה בו גאולה, הן בתקופות הקצרות שבהן שהה בבית, הן כאשר היה מאושפז במוסד דות שונים. ביגלל מחלתו של הבן, והזמן הרב שהקדישה לו, פיתחה גאולה לאותו בן אהבה עזה, שהיתה מעל ומעבר לאהבה רגילה של אם לבנה, וכאשר, לפני שנים אחדות, נגאל מייסוריו ונפטר, הוכתה גאולה מכה קשה.

סמוך למותו של הבן נפטר גם בעלה-לשעבר של גאולה, עימנואל. השניים היו אומנם גרושים מזה שנים רבות, אך שררו ביניהם יחסי רעות וכבוד, גם מותו של בעלה-לשעבר היווה מהלומה קשה ביותר לגאולה, והיא הגדירה את השנה שבה איבדה בן וידיד כשנה הקשה בחייה. למרות יצר הפיסוס העז שלה, והקר לניות המאפיינת אותה, נמנעה גאולה מל' שתף אפילו ידידים באסונות אלה, ורק מעטים ידעו על השנים הארוכות שבהן סבלה יחד עם בנה, ועל המשבר התחיי שבערה עם הסתלקותו של בעלה-לשעבר. אין ספק כי משלושת מפקדיה בח"י — נתן ילין-מור, יצחק שמיר (יושבראש הנכנסת) והד"ר ישראל אלדד שייב — היתה לשייב ההשפעה הכימית ביותר עליה. מנתן ילין-מור נפרדה דרכה הפי' ליטית לפני שנים רבות. יצחק שמיר פרש מפוליטיקה, עבר לעיסק מודיעין ואחר כך לעסקים פרטיים, ורק באחרונה שב לביתה המיפלגתית. שייב, המוכר בסג' נון מחשבתו ובצורת התבטאותו מהדורה גברית של גאולה כהן, כבש את ליבה, והברית שנחתמה ביניהם מאז פגישתם הראשונה, נשארה בעינה עד היום.

אומנם, אחרי מלחמת השיחור החלה גאולה לומדת מדעי היהדות ופילוסופיה באוניברסיטה העברית בירושלים, אולם החלה מייד לעבוד ברחון סולג' שבעריכת שייב ואוריציני גרינברג, המשורר הלארי מני המהווה סמל נוסף בחייה של גאולה כהן. אחרי סיום הלימודים באוניברסיטה החלה עובדת בעבודה עריכתית-סקידות באניקלופדיה העברית, אולם היא המ' שיכה לכתוב בלטה רב בטולם, ובאותו להט אף מכרה אותו במרידיה ברחובות ירושלים.

באותה תקופה נהגה גאולה כהן לשי' לוח כרטיסי-ברכה לשנה החדשה, אותם כרטיסי-הברכה שהיה שולח שייב. היתה משורשת עליהם מפה של ארץ-ישראל לפי חזונו של שייב וגאולה: כל ארץ-ישראל ראל המערבית, הגדה המיוזחית, חצי האי סיני וקטע נוסף ממצרים, כל לבנון וחלק גדול מסוריה, שנות-טובות אלה נשלחו עוד זמן רב לפני מלחמת ששת-הימים. גאולה כהן מאמינה בצידקת דרכה, אם כי מודה ש,העם לא מבין ועדיין לא אתה". כדי לתת, "לעם" בסיס שאליו יוכל לחזור בעתיד, וכדי להמשיך את דרכה של חרות האמיתית, היא שואפת להקים מיפלגה חדשה, לאומנית, בעלת גוון דתי, עם שני השותפים שלה כיום: הרב חיים דרוקמן והסופר משה שמיר. בשיחות נפרד' דות היא הציעה, לשמיר ולדרוקמן, לעמוד בראש הרישימה, "סבביה יתרכזו בבחי' רות הבאות של אהבה ארץ-ישראל. בני' תיים עדיין נראה רעיון זה כחלום. לשמיר אין האומץ המספיק לפרוש מהליכויו, ול' דרוקמן, יש היגיון בריא שלא לפרוש מהמפד"ל.

אולם גאולה כהן הצליחה לאסוף סביבה כמה עשרות מעריצים, המאמינים בנכר' נות דרכה ובכנותות ותומתה הפוליטית. אין ספק שהיא תמרר את חייו של מנחה בגין עוד זמן רב מאד.

במדינה

מישפט

האמרגן והקטינה

האמרגן אהב את האם, וביצע מעשים מגונים

בכתה בת התשע

"אל תחלל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ ומלאה הארץ זימה". במילים אלה, הלוקחות מספר ויקרא בחר השופט אפריים שלו לחתום את הק' ראת פסק הדין בתיק שלפניו. השופט (החילוני) כסוף-השיער, לא מצא דרך אחרת להביע את סלידתו מהפרשה שנגולה לפניו בתיק. מולו, על ספסל הנא-שמים, ישב חיוור האמרגן מרקו שדה בן 60, שהזעתה הורשע בביצוע מעשים מגונים בקטינה בת תשע. דבריו אלה של שופט השלום התל-אביבי, לא כוונו רק אל מרקו אלא בעיקר אל אמה של הקטינה, וזאת אחרי שבתיק המישפט התברר שהאם היתה שותפה פעילה למעשים שבוצעו בגופה של בתה הקטינה.

במהלך הנוראות של חיייה, אחת בן היה אומללה סכוכה, שגיבוריה הראשיים היו האמרגן מרקו שדה, האם שהיא אשת שותפו של מרקו בעיסקי האמרגנות, ור' שלושת ילדיה — שתי בנות ובן — שה' אמצעית ביניהם, ירדנה ** היא המתלוננת והקורבן של המעשים המגונים.

יחסים אינטימיים. במשך שנות פעילותו כאמרגן, התיידד מרקו שדה עם אשת שותפו, מרקו, שלזכותו נוקטת הבא-רת לארץ של אמנים בינלאומיים כמו הזמ' וזיויה הבריטי רוג'ר (המלאך) מור, הזמר שחוס-העור אפריק סימון מזומביק ואחרים, החל לוקח עימו את ירדנה למקור מות שונים בארץ שאליהם נסע במסגרת עסקיו. השניים קיימו ביניהם יחסים אינ-טימיים כשהם שוחים בבתי מלון שונים ברחבי הארץ. במהרה נודקו צמד הנאה' בים לכיסוי, עבור הבעל-השותף שהחל חושד.

הפתרון שמצאו האמרגן ואהובתו היה מקורי: הם החלו לוקחים עימם לנסיעו' תיהם ובלייניהם את שלושת ילדיה שיה' המאהבת — שתי בנות ובן. הבת הבכורה היתה בת 11 באותה תקופה, ואילו האמ' צעית היתה בת תשע.

ואומנם, רעיון הכיסוי הצליח וחשדותיו של הבעל פגו. הוא סבר, לתומה, שהילדים יהיו מיכשול לפני אשתו ושותפו, אם אכן הם יתפתו לקיים יחסים. אלא שטעות היתה בידו.

אהבתם של מרקו שדה ואשת השותף לא ידעה מעצורים, הם המשיכו להתגרור במלונות שונים ברחבי הארץ, יחד עם שתי הבנות הצעירות, ולקיים יחסיקירבה כ-מימים ימימה.

כאשר היתה האם לוקחת רק את מבי נותיה, היו השניים "חוסכים" בהוצאות המלון, שוכרים חדר אחד וישנים שלושת במיטה אחת. **בת-י' מלון.** על מה שהתרחש באותה המיטה, בעת שכוכו בנה מרקו, האם ובתה — על-כך חלוקות הדיעות.

התביעה טענה, על-פי גירסתה של ירד-נה, שמרקו שדה לא הסתפק "רק" בקיום יחסימיני עם האם, אלא שתוך כדי האקט המיני הוא נהג להיטפל גם לבתה בת התשע. "בתחילה" טענה התביעה, "נהג מרקו לנשק לילדה כפיה ולגעת בחזה, אולם כעבור שנה מאז החלו המיפגשים הללו, החל מרקו לנגוע בכל חלקי גופה של ירדנה, להצמד בגופו העירום לגופה העירום, לשכב עליה, לשים את ידו על אבריהמיני שלה ואף להחדיר את אצבעו לתוכו, כשנעדרה האם מהחדר, לדיברי ירדנה, אילץ אותה מרקו פעם או פעמיים לקחת את אברו לתוך פיה, נוכח התנג' דותה הנמרצת הוא חדל ממעשה זה, אולם לא נמנע מלהחדיר את לשונו לאברה שלה".

על-פי כתב האישום נמשכו מעשים אלה כשנתיים, והם נעשו בבתי המלון פלאדה, הילטון, שרתון, דליה ושלום בתל-אביב ובמלון גני-יהודה בירושלים, לפעמים

* שמה נאסר לפירסום על-ידי השופט. ** השם בדוי, השם האמיתי אסור ל' פירסום.

אמרגן שדה הנאשם

קוימו היחסים במכוניתו של מרקו בחוף הים, או בדירתה של האם.

במשך הזמן החלו מעשים אלה להי' מאס עלי' סיפרה ירדנה הקטינה, אבל אמא הכריזה אותי לבוא ופעם אחת גם היכתי אותי כשסירבתי להצטרף. **מחווה אבהית.** גירסתו של מרקו לגבי הפרשה היתה שונה. הוא טען שאכן הפתחה פרשת האהבים עם אמה של ירדנה כפי שהתפתחה, אך הוא מעולם לא ביצע מעשים מגונים בגופה של הילדה, אם קיימנו יחסים בנוכחות הבנות, היה זה רק לאחר ששוכנענו שהן נרדמו". אמר, "אם נהגתי ללסף את ירדנה, לא היה בכך כל גילוי של תאוה מינית אלא מחווה אבהית, כפי שנהגתי עם נכדותי". מרקו כבר בכל תיאוריה של ירדנה, וטען כי הם פרידימינונה.

הוא הוסיף וטען שכאשר אירע שאחת הבנות התעוררה באמצע המגע המיני בינו לבין אהובתו הוא היה מייד מפסיק, ומלטף את הילדה כדי להרגיעה, כיוון שהיה שוכב בין האם לבין הבת, היתה הילדה מתרפקת עליו והוא, לדבריו, היה מחבקה, כאילו כדי לומר ש,הכל בסדר".

אלא שגירסתה של האם-המאהבת סתרה את גירסתו של מרקו. מעל דוכן העדים סיפרה האם שאומנם ראתה, כיצד גוהר מרקו גופה של ירדנה הקטינה, אך היא דחתה את האפי' שרות שמרקו קיים עם בהה יחסים מל-אים. גם בדיקה פאתולוגית גילתה, שירדנה עדיין בחולה.

חיוב בדין. לא קל היה לאם לעמוד על דוכן העדים מול המאהב שלה. מבטיהם הצטלבו לא פעם ועל פניהם ניכר כאב רב. לא קשה היה להבחין באהבה העזה שבדין פורחת בין השניים. השופט שלו הבחין אף הוא בכך וצייץ בפסק-דינו: "יש לעדותה של האם מישקל מיוחד נוכח העובדה שניכר עליה עד היום, שהיא חשה רגשות חמים כלפי הנאשם ואין לה כל מניע לרצות לפגוע בו. החיפץ הוא הנכזב, האם היתה מוכנה להיאחז, בעדותה, בכל קצה של חוט, על-ימנת לתת פירוש שהיה מסביר את מעשיו של הנאשם מרקו שדה, לקולא".

כדי להרשיע אדם בעבירת מיני, חייבת התביעה להביא סיוע לעדות הראשית של המתלוננת. השופט קיבל את טענת התבי-עה שיש לראות בעדותה של האם משום סיוע לעדותה של ירדנה, חרף העובדה שהאם נחשבת במיקרה זה שותפה ל-עבירה.

סניגורו של שדה, צבי לידסקי, טען ש' האם אמרה מה שאמרה, בעדותה, רק ביגלל לחץ זנאי המעצר. השופט שלו לא קיבל את טענתו. **גם עדותה של הבת הגדולה,** אחותה הבכירה של ירדנה, שהעידה מטעם הסני-גוריה לטובת מרקו שדה, לא שינתה את דעתו של השופט שלו בהכרעה לחובת האמרגן.

בעת צפוי מרקו שדה לעונש מירבי של עד שלוש שנות מאסר, פרקליטו מתכוון לגייס טיעונים רבים על-ימנת לחלץ בעונש מינימלי את האמרגן נמוך-הקומה, שרצה אהבה מהאם והסתכך עם בתה הקטינה.

מיהר כהן-אורגד לעזוב את המקום. אם תחליט גאולה כהן לפרוש מהרות ולחקים סיעה עצמאית בכנסת, היא עלולה למצוא עצמה מבודדת. יתכן מאוד שמשה שמיר, שאינו ידוע כאיש אמץ במיוחד, יחליט שלא לפרוש וישתמש בתירוף הי' נצחי בפוליטיקה הישראלית: "להילחם מבפנים". גם תמיכתו של הרב חיים דרוק' מן, איש גוש-אמונים במפד"ל, אינה בטור' חה. שכן דרוקמן, כרבים אחרים, גילה לפתע את כוחו האמיתי של גוש-אמונים. כדאי לדרוקמן להישאר במפד"ל ולבצר את מעמדו שם, מאשר להצטרף לגאולה כהן ללא חיילים. לדרוקמן ידוע, כי איש מחבריה-הכנסת של המפד"ל לא יצטרף אליו.

קרב כהן-הכנסת של חרות ה-ר' גאולה כהן כל תמיכה נוספת. המהפך הי' פנימי אותו הריחו רבים באויר, ביום הרביעי לפני שבוע הוא בינתיים בועה של סבון. את המהפך האמיתי עשה מנחה בגין, שאופיו לא יתן לו להמשיך את השותפות עם אלה שבגדו בו.

"אני אהב את יגאל"

ר' פני בגין פתוחות כמה אפשריות. הוא עשוי לבקש בחירות חדשות בעוד כמה שבועות, כאשר ייחתם הסכם השלום עם ירדן. לבגין אין כיום רוב בכנסת, כדי לחוקק חוק בחירות חדשות, אולם הוא יכול להתחכם ולעשות אחד משני הצעדים: להגיש את התפטרותו, מתוך חישוב שאף אחד אחר לא יוכל להקים ממשלה, ואז יהיו הייבים להכריז על בחי' רות חדשות, או להציע למפד"ל ולדמוקר' טים ללכת לבחירות חדשות כגוש אחד, תוך שהוא מבטיח לשתף מיפלגות אלה מקומות ריאליים במיספר רב יותר מאשר יש להם בכנסת הנוכחית. להצעה כזו עשו' יות המפד"ל והדמוקרטים להסכים. לבגין אין ספק כי אם תיערכנה בחירות חדשות הוא יזכה להגשים את חלומו של דודי כהן-רוגיון: להשיג רוב מוחלט בכנסת, אם אומנם יעשה כך, הוא ינפה מהרשימה שלו לכנסת את כל מי שעזו להרים יד נגדו, ויכניס במקומם נאמנים חדשים משלו. האפשרות האחרת של בגין: להמתין לוועידת חרות, שתיערך בפברואר, תוך כדי לחימה עקשת, פנים-מיפלגתית, לבי' צור מעמדו ולסילוק יריביו. בגין, שמאז הבחירות ילול במסודות תנועת-החרות, החלי לבצר מחדש את מעמדו בקרב השו' רות. בעוד שלושה חודשים יצטרך בגין לעמוד במבחן נוסף, כאשר יהיה עליו לקיים את הבטחתו ולהעלות התנחלויות חדשות, על פי הפירוש שהוא נתן למיס' כי ומיכתבי קמפדייוויד, גם אנשי הש' מאל, תנועת שלום-עכשיו וחלקים במערך ממתינים לתאריך זה, וגם מתנגדי בגין בליכוד ממתינים לראות כיצד הוא ינהג. רבים מוותקי הרות מקווים כי בעוד שלו' שנה חודשים היתה הרת מקוים כי בעוד שלו' השתכמי קמפדייוויד, דיין ווייצמן, ובגין ישו' הביתה, לתנועתו.

בעיות נוספות יש לבגין עם שותפותיו בליכוד ולקואליציה. בעוד שעם הליברלים והדמוקרטים אין לו קשיים, התייצבה לפ' תע תנועת לעם במרכז הבעיות של ראש-המשלה, היחסים בין בגין לבין שר התע-ייה המתפטר, יגאל הורביץ, היו יחסים קרובים ומיוחדים. בגין הודה פעמים את' דות: "אני אהב את יגאל".

הורביץ לא התכוון לקרע בתוך לעם, וגם לא התכוון לפרוש מהממשלה. היה זה, למרבה היחיוך, דווקא ח"כ אהוד אול-מרט שגרר אותו להתפטרות מהממשלה. על דעת בגין, הסכימו הורביץ ושר-הברי' אות, אילעור שוסטק, כי הם יימנעו מה' הצבעה וימשיכו לכהן בממשלה, אך שוס' טק הסכים עם אולמרט, חבר הפלג שלו בלעם, כי עם אולמרט יימנע. כאשר שמע שוסטק כי אולמרט הצביע נגד, הוא רגז והחליט ללמד את אולמרט לקח. לכן הצביע בניגוד להסכם, בעד, מבלי להקדיש לכך מחשבה רבה, פגע שוסטק בהורביץ והציג אותו בפני ראש-הממשלה ככלי-ירק וכמי שאינו מוכב הסכמים. הורביץ התרגז, והחליט ללמד את שוסטק לקח ולהביא לקרע בלעם. מבלי להודיע על כך לאיש, הוא התפטר מהממשלה, בין היתר גם משום ש,קשה היה לי להס' תכל בעיניים של בגין.

אולם האחר מעשה התברר להורביץ כי מעמדו בלעם אינו כה יציב. אפילו חבר-הכנסת יגאל כהן, איש תל-עדשים, ש' הצביע נגד הממשלה, התייצב מאחורי שוס' טק בדרישה, שהתפטרותו של הורביץ לא תביא לפרישת לעם מהממשלה ומהליכוד.